

Пролог

Джак се събуди от светлина, която мина пред очите му. Беше бързо проблясване – ярко и пронизващо. После изчезна. Стреснато се изправи в леглото и потърка очи, докато в ушите му звучеше звън от камбанки. Пълният мрак в стаята бе разкъсан от бледожълт сноп светлина, проникващ през отворения прозорец.

Обикновена улична лондонска лампа, осъзна той, докато премигваше в сънлив ступор. Огледа познатите очертания на мебелите в сенките: бюрото с три чекмеджета, от което се подаваха чорапите му, стола с твърда облегалка, отрупан с навърляни дрехи, лампата на пода с наклонен абажур. Всичко бе наред. Нищо не бе разбутано. Потърка врата си, после набола та си брадичка, събуждайки се постепенно.

Ето я пак! Малка топка от светлина, не по-голяма от юмрука му, излетя от гардероба и се спусна по пода и стените в бързи, налудничави движения, преди да изчезне под вратата. Сега вече Джак се разбуди напълно и сърцето му се разтупка силно. Време бе за лов! Отметна завивката си назад, скочи от леглото, спусна се по скърцащите дъски на пода, надзърна през вратата и се ослуша.

Светещата топка се носеше надолу по коридора в замаяни кръгове по стените подобно на валс, отскачаше от пода, после зави зад ъгъла в посока към кухнята.

Джак безшумно се протегна към стойката за чадъри, пръстите му се обвиха около чадъра му, а с другата ръка се пресегна към голямото кепче за пеперуди. Този път щеше да я хване, обеща си мислено, докато следваше трептящата светлинка в кухнята.

Голямата стара кухня с проблясващата готварска печка „Ага“* и тъмносините плочки на пода бе спокойна и тиха, обви-

* „Ага“ – марка много известни стари, класически газови печки. – *Б. пр.*

та в призрачната лунна светлина. Размахвайки кепчето за пеперуди, Джак огледа пода, стените, плотовете. Нито искрица светлина не просветваше в мрака. Никаква сянка не потрепваше.

– Добре... Кой е тук? – провикна се той с дрезгав глас.

В отговор се чу само плющенето на завесите, раздвижени от вечерния вятър. Джак отиде до леко отворения прозорец и примижа през стъклото, но успя да види единствено хаотично преплетените клони на дърветата в старата градина. Задната врата бе затворена, но той провери за всеки случай – да, беше си все така заключена. Отвън поривът на вятъра разклати градинската порта и отнякъде се разнесе остър звук – като че ли на земята бе паднала керемидата от покрива. Джак грабна фенерче от скрина, бързо отвори вратата и последва звука до задната част на градината.

Лъчът светлина от фенерчето се плъзгаше като змия по каменната стена, ограждаща къщата, потъвайки от време на време в цепнатините по нея. Мина по напукания каменен плочник на издигнатото пространство в двора, в чийто център се намираще малък фонтан, украсен с бронзово момче, свирещо на флейта. Плътен пласт прах от разпадащите се стени покриваше момчето като бледа стара кожа и му придаваше призрачна аура. Когато лъчът на фенерчето се спря на лицето му, под прикритието на прахта Джак откри нахакана усмивка и подигравателни любопитни очи.

Сянка трепна на небето вляво от него. Джак се завъртя на пети и насочи фенерчето нагоре към покрива. На третия етаж имаше голям френски прозорец с малка тераска, оградена с парапет от ковано желязо. Много женствено. Много недостижимо, помисли си той, докато оглеждаше издигащата се на девет метра над земята тераска. Там нямаше никого, а и доколкото можеше да прецени, едва ли имаше начин някой да се изкатери догоре. Не бе сложена и подвижна стълба, която да се спуска от покрива до долу.

Нямаше смисъл да притеснява Лудата Уенди, която живееше горе. Тя беше на деветдесет и повече години и горката старица сигурно се нуждаеше от съня си.

Както и аз, каза си Джак. Отпусна ръка и поклати глава, ядосвайки се на прекалено развинтеното си въображение. Тук нямаше нищо. Никой не бе нахлул, не се виждаше никаква

светеща топка – само един зрял мъж по шорти с тъпо изражение на лицето и кепче за пеперуди в ръка.

Каквото и да го бе събудило, вече си бе отишло. Лудата Уенди не бе единствената, която вижда летящи неща нощем, помисли си Джек.

Загаси фенерчето, облегна се на студената каменна стена до вратата си и се прозя. Чувстваше се по-спокоен, затова повдигна глава и се взря в звездите, които обичаше от детските си години в Небраска, когато лежеше в царевичните полета, пийки любимата си напитка, гроздово „Нехи“. С лекота забеляза ярката Северна звезда, Голямата мечка... После погледът му се насочи към съзвездието Северна корона.

Не че нямаше да се зарадва, ако откриеше НЛО или нещо подобно. Винаги бе оглеждал небесата в търсене на необяснимото, постоянно повдигаше камъните по земята с надеждата да намери непознати досега пълзящи твари. Не правеше ли и сега това по цял ден? На 36 години физикът Джек Грѐъм бе същото любопитно момче, обожавашо открителството.

Но не и тази нощ, помисли си той, докато прокараваше пръсти през къдравата си коса. Усмихна се леко. Не, тази нощ обяснението за това, че му се бе привидяла мистериозната светлина, най-вероятно се дължеше на леко разваленото говеждо. Британците може и да си мислеха, че чаша ментов чай би му подействала добре – за тях чаят бе решение за всичко. Тази вечер обаче би предпочел чаша скоч.

Отдръпна се от стената и се запъти обратно към къщата, оставяйки вярното си кепче до вратата. Преди да я затвори, почувства покрай ухото си лек повей на вятъра, който извистя със силно бучене. Сърцето му подскочи и Джек извърна глава, за да огледа с любопитство за последен път нощното небе.

В случай, че имаше късмет.

Глава 1

Пролетният вятър разлюля листа в ръцете на Фей О'Нийл, докато тя стоеше на тротоара и се взираше във внушителната лондонска къща. На земята вляво от нея имаше купчина багаж. Вдясно стояха двете ѝ малки деца: отпуснати, изморени

от пътя и раздразнителни. Тя провери адреса, после изпъна рамене.

Номер 14 бе триетажна тясна джорджианска къща* с червени тухли, издигаща се сред редица подобни сгради, подредени една до друга на улицата. Приветлива и спретната, стара, но изящна, с широка предна веранда, обсипана със саксии със свежи червени мушката. С високите си сводести прозорци и широката гранитна веранда къщата като че ли се усмихваше и дори я приветстваше. Фей се усмихна в отговор и стисна окуражително раменете на Мади и Том.

– Има нещо в тази къща... Мисля, че тук ще сме щастливи. Какво ще кажете?

– Стара е и грозна – каза Мади, като се намръщи неодобително. – Харесвах повече къщата ни в Чикаго.

Фей затвори очи и стисна зъби. Осемгодишната ѝ дъщеря бе против цялото им презатлантическо пътуване и още не ѝ бе простила. Фей видя, че Мади присви устни, видя напрегнатото ѝ изпънато гръбче и разпозна отбранителния поглед в бледосините очи зад гъстите руси мигли. Въздъхна дълбоко, защото знаеше, че дъщеря ѝ няма да ѝ улесни живота.

– Не е толкова лошо – отвърна тя и се насили да звучи ведро, докато оглеждаше люещата се боя на рамката на прозорците и ръждивите петна по оградата от ковано желязо. Къщата изглеждаше... леко уморена. – Няма нищо, което да не може да се оправи с малко лъскане и боя. Ти какво мислиш, Том?

Шестгодишното момче зарови лице в полата ѝ вместо отговор. Фей въздъхна тежко.

До вратата на високата предна веранда стоеше впечатляващо изглеждаща възрастна дама, също с голям балкон, но вместо саксии с мушката, върху главата ѝ бе цъфнала голяма копринена шапка с прасковен цвят. С една ръка притискаше голяма черна чанта без дръжка към гърдите си, в другата държеше твърда папка. Побутвайки децата си напред, Фей поста-ви решителна усмивка на лицето си.

– Мисис Лойд? – провикна се тя.

* Джорджиански стил – архитектура, отнасяща се за периода 1720–1840 г., управлението на първите крале от Хановерската династия във Великобритания. – *Б. пр.*

– Здравейте – отзова се жената и помахна с ръка. Слезе по стълбището и се запъти към тях, широко усмихната. – Вие сигурно сте мисис О’Нийл. Как сте? – възкликна тя и протегна ентусиазирано ръката си.

– Уморени сме, но сме добре – отвърна Фей, докато се ръкуваше с нея. – Току-що пристигаме в Лондон.

– А това са скъпите ви дечица? – мисис Лойд сведе поглед към тях и сбърчи леко нос, сякаш преценяваше възможните щети, които двамата можеха да нанесат на апартамента. Опитта се да прикрие очевидната си неприязън към децата с шумни сладки възкликателни думи по техен адрес.

Мади и Том незабавно се скриха зад майка си, като се хванаха за роклята ѝ от двете ѝ страни. Фей се усмихна колебливо, докато ги придърпваше към себе си, пожелавайки се поне веднъж децата ѝ да се здрависат с някого и да се усмихнат, вместо да се разтреперят и да се скрият уплашено.

– Деца, поздравете – каза Фей с престорена усмивка. – Мади? – обърна се тя към по-голямото момиче.

Не ѝ беше нужно да ги поглежда, за да знае, че „скъпите ѝ дечица“ се вираха уплашено в едрата стара жена със смешната наклонена шапка и светли, критично гледащи очи. Децата ѝ имаха шесто чувство за хората, което тя се бе научила да уважава.

– Те са срамежливи – измърмори, като се овладя да не залитне, когато двамата се притиснаха още по-силно до нея. – А и пътуването бе дълго. Сигурна съм, че ще се почувстват по-добре, след като се настаним в апартамента.

– Имате предвид „жилището“ – поправи я мисис Лойд, повдигайки вежди. – Трябва да свикнете вече с британския английски.

Фей сви устни. Значи мисис Лойд бе от онези хора, които изпитват удоволствие да поправят другите и винаги да са прави.

– Да, жилището – отвърна тя меко, а пръстите на краката ѝ се свиха от яд в ниските ѝ кожени обувки.

Мисис Лойд зарови в чантата си и победоносно извади връзка ключове.

– Ето ги! – възкликна тя. – Ще влезем ли да погледнем? Жилището ви е на първия етаж и е най-хубавото в къщата, според мен. Тук, в Лондон, първият етаж е над приземния

етаж с градинското жилище, не знам дали знаете. Внимавайте с багажа си.

Остави омърлушената група да се справи с куфарите и чантите си както може – донякъде с носене, донякъде с влачене те успяха да ги домъкнат от напечения горещ тротоар по стъпалата нагоре до приятната прохлада на малкото тъмно антре с изключително красива ламперия. Фей пусна чантите си, затвори очи и подуши лимонения восък по дървото и сладкия аромат на цветя. На прозореца в коридора имаше ленено перде, а под него малка масичка в стил Хепълуайт*, покрита с искрящобяла покривка, на която бе поставена ваза с люляк.

Фей се усмихна облекчено. Винаги бе смятала, че антрето на къщата задава тона, а това бе безупречно и красиво. Когато видя трите месингови пощенски кутии до вратата, си представи как нейното име скоро щеше да стои там.

Том се притисна до полата ѝ и предпазливо посочи към звънците във формата на малки лъскави камбанки, висящи над всяка пощенска кутия.

– Камбанките са очарователни – каза тя. „Очарователни“ обаче не означаваше „безопасни“. – Има ли аларма? Обезопасяване? Човек никога не може да бъде достатъчно сигурен в днешно време.

– Това е малка сграда, мисис О’Нийл. Има само три жилища – изсумтя мисис Лойд. – Звънците си вършат работата. Достатъчно добре.

Малки глупави неща, които само вдигат шум, едва ли могат да вършат някаква особена работа, помисли си Фей, докато оглеждаше вратата и прозорците.

– Има ли алармена система в къщата? – настоя тя.

Мисис Лойд повдигна вежди и доби вид, сякаш е изяла парче кисел лимон.

– Това е район с добра репутация. И престъпленията в Англия не са толкова разпространени, колкото във вашата страна – добави тя, а в гласа ѝ внезапно се появи аристократична нотка. – Не виждам нужда от такава система.

* Джордж Хепълуайт – прочут мебелист, символ на периода на класицизма в Англия, XVIII век. – *Б. пр.*

– А ако аз искам да си сложа на моето жилище? – попита упорито Фей.

– Както желаете. Ще бъде личен разход, разбира се.

Ноздрите ѝ се разшириха и тя се обърна рязко към отворената врата на апартамента.

– И така, ето ни тук...

Притеснението на Фей отлетя в мига, в който влезе в огряната от слънцето предна стая с широките ѝ сводести прозорци и високия четириметров таван с гипсови релефи. Усмивката, която бе почувствала пред фасадата на къщата, се сля със струящото отвсякъде положително усещане за доброжелателност. Сърцето ѝ направо спря от вълнение, докато обикаляше просторната, но уютна стая и прокаряваше пръсти по старите маси с извити крака и отрупаните с дебели възглавници столове. Тази къща те канеше на чай. Тази къща посрещаше с радост децата.

Почувства неудържимия сантиментален порив, който изпитваше винаги когато четеше любимите си романи на Джейн Остин или когато усетеше уханието на рози, или ако гледеше усмихнатите лица на любимите си хора от стари избледнели снимки.

Тъмните дървени дъски на пода бяха покрити с протъркани ориенталски килими в приглушени тонове. На отсрещната страна на стаята, върху изящно издялана дървена лавица позлатен часовник биеше на всеки четвърт час. Фей се отпусна, мислейки си колко се различаваше този апартамент от скучната, построена и обзаведена без въображение къща в Илинойс, която току-що бе напуснала.

Това жилище изглеждаше така, както си бе мечтала – както всеки американец си представя, че изглежда истинският британски дом на хора от средната класа. Тук можеше да покаже на децата си различен начин на живот, помисли си тя с надежда. Молеше се да успее да ги направи щастливи.

– Идеално е – каза Фей.

Мисис Лойд се усмихна доволно.

– Тази къща бе на майка ми – обясни тя с по-мек глас. – Това бяха нейните вещи. Всъщност все още са. Мисис Форестър живее на горния етаж. Някога това бе еднофамилна къща, но както стана с много други къщи от квартала, я превърнахме в това, което вие, американците, бихте нарекли „триплекс“ – къща с три отделни жилища. Божичко... сигурно е било... преди

двайсет и пет-трийсет години. Някога бе просторна сграда, но сега... – сепна се тя и на лицето ѝ се появи намек за раздражение, когато долови звук от скачане върху дивана.

– Не, дете! Не бива да се скача по дивана.

– Том... – последва я Фей.

Том се намръщи и се спусна към нея, като се вкопчи отново в полата ѝ.

– Уморени са – повтори отново тя с престошена усмивка.

– Разбира се – отвърна Джейн Лойд, а погледът ѝ се премести към Мади, която опипваше с пръсти колекцията от порцеланови животни, поставени на една лавица. – Внимавай, скъпа. Много са крехки.

– Мади... – обади се предупредително и майка ѝ.

Мади върна странния еднорог на мястото му и премина към книгите, струпани на рафта.

– Както казвах – продължи мисис Лойд, – това място просто вече бе прекалено голямо за сама възрастна жена. И, разбира се, да не забравяме разходите по поддръжката. Така че аз... ние решихме да превърнем къщата в по-удобни за обитаване жилища. Мисис Форестър е вдовица.

– Наричате майка си „мисис“? – попита Мади, обръщайки глава към нея.

Мисис Лойд изпъчи гърди.

– Това се смята за възпитано обръщение, скъпа – отвърна тя, като погледна косо и донякъде критично Фей.

– О? – каза Мади, без да се притеснява от намека за критика на жената. – Защо не живеете с нея, като е толкова възрастна?

– Аз ли? – стресна се мисис Лойд. – Защо? Вече живея с мистър Лойд. В наша собствена къща. Която не е много далеч оттук. Отбивам се редовно да проверявам как е майка ми. Има медицинска сестра, която я посещава, разбира се, но аз се грижа за всичките ѝ останали дела.

На Фей ѝ бе забавно да слуша как мисис Лойд се обяснява на едно осемгодишно момиченце. Вината, знаеше тя, предизвиква невероятно силна отбранителна реакция.

Мисис Лойд се огледа из стаята, сякаш споменаването на майка ѝ и гледката на вещите ѝ бяха предизвикали дълбоки емоции в нея.

– Преди живеех тук, разбира се – каза тя, по-скоро на себе си. – Спя в детската стая на горния етаж, в мансардата, където сега живее майка ми. Превърнахме я в приятно просторно студио, разбира се.

– Разбира се – повтори Мади, поглеждайки мисис Лойд със сериозно изражение, което обаче противоречеше на присмехулния ѝ поглед.

Фей я изгледа предупредително. Мисис Лойд не забеляза нищо и продължи:

– Двете ми дъщери също често посещават баба си Уенди – погледът ѝ стана по-благ. – Искаха да спят в детската стая като мен. Ах, тази детска стая – въздъхна замечтано тя. – Такова магическо място беше. Сънищата, които сънувах. Прекрасни сънища! – въздъхна отново тя. – Знаете ли, майка ми разказваше най-чудните приказки на света.

Том се вкопчи пак в полата на Фей и я погледна умоляващо. Тя го погали по косата и кимна.

– Може би майка ви ще пожелае да разкаже някои приказки и на моите деца? Мади и Том обожават приказки. Биха могли да я посещават. Ще бъде добре за всички.

– О, не – отвърна мисис Лойд стреснато. Тонът ѝ отново стана рязък. – Това не бива да става в никакъв случай.

– Е, разбира се, щом не сте съгласна.

– Мисис Форестър вече е много възрастна. Съмнявам се, че е способна да разказва приказки. Не... никакви истории – добави тя и на челото ѝ се появи бръчка на притеснение. – Най-вероятно няма да виждате мисис Форестър много. Тя не е добре и си стои у дома. Децата я разстройват.

Мади се намръщи и се почеса по брадичката.

Мисис Лойд изглеждаше доста притеснена и Фей го отдаде на тревогата на дъщерята за болната ѝ възрастна майка. Освен това ясно долови посланието, че децата ѝ не трябва да притесняват старата мисис Форестър.

– Не се тревожете, ще се постараете да не безпокоим майка ви – увери я тя.

Мисис Лойд се обърна и приглади сакото си с треперещи пръсти.

– Да, добре... Много добре. Е, нека видим и останалата част от жилището. Да вървим ли?

Поведе ги към малката, но добре обзаведена трапезария в червени и златисти цветове със сводест таван и изящни орнаменти по него. Възторженото възклицание на Фей бе приглушено в мига, в който видя миниатюрната кухня зад нея – приличаше по-скоро на дрешник, в който върху метална кутия бяха поставени два кръгли електрически котлона. Тя обичаше да готви, а в това пространство дори кипването на вода щеше да бъде предизвикателство. Тясно, скърцащо стълбище, което вероятно някога е било използвано от прислугата, водеше до втория етаж на жилището. Двете спални бяха просторни – с високи отворени прозорци с дантелени пердета, тапети на красиви хортензии в бели и бледосини цветове и тесни легла, застлани с искрящобели ленени чаршафи. Възглавниците бяха големи, меки, пълни с гъши пух. В единствената и доста скромна баня обаче имаше направо древни уреди, от които се процеждаше по някоя капка вода. Докато стоеше в коридора, Фей се замисли, че къщата сякаш ѝ нашепваше истории за определен начин на живот, за стари ценности, за отдавна отменили мечти, сънища и копнежи.

– Кухнята е толкова малка – изстреля Мади.

Фей, жадуваща за красота в живота си, я потупа по рамото.

– Но е обляна от слънце – изтъкна тя. Погледна през прозореца и видя очарователна, макар и неподдържана градинка, оградена от тухлена стена. – Мади, Том, вижте! Градина! Отидеш да я разгледате – каза тя.

Децата се впуснаха надолу по стълбището с викове, които накраха мисис Лойд отново да се намръщи.

– Тези два етажа някога бяха основната част на къщата – обясни тя, докато следваха децата надолу с по-подобаващо за възрастта им темпо. – Детската стая бе на горния етаж, а първоначалната кухня на къщата днес е в градинското жилище. Тя наистина е по-голяма. Тази тук, разбира се, е добавена впоследствие.

– Има градинско жилище?

– То е заето, опасявам се – отвърна мисис Лойд, която явно долови надеждата в гласа ѝ и побърза да я убие. – Там живее преподавател от Америка, д-р Грeъм.

– О, американец?

– Да, имаме много добри отношения с американски компании, търсещи временни домове за своите клиенти. Приземният етаж ще се освободи през септември, когато професорът се върне в Америка, но се боя, че там не е подходящо за вас, мисис О’Нийл. Кухнята е просторна, наистина, но останалите стаи преди са били за прислугата и са доста тесни. Не е толкова удобно, колкото вашето жилище.

Мади се втурна към тях през задната врата.

– Харесва ми, мамо! Градината е страхотна. Като от онази книга, която ни четеше, сещаш ли се?

– „Тайната градина“**?

– Аха – кимна момичето. Повдигна полата си и отметна бретона, паднал над очите му. – Предполагам, че ще свикнем тук.

Фей забеляза, че мрачното настроение, което бе обзело напоследък Мади, като че ли бе изчезнало. Тя почти се усмихваше, а в яркосините ѝ очи имаше дори искрица вълнение. Свитото ѝ сърце се отпусна и тя безмълвно отпрати молитва към небесата малкото ѝ момиченце да бъде щастливо тук.

– А ти, Том?

Дребничкият ѝ син се почесваше по главата и зяпаше едрите рози на тапетите в антрето със скептицизъм. Сви рамене, без да каже нищо.

Фей огледа за последно тесния апартамент, украсен с личната колекция от мебели и антикварни вехтории на мисис Форестър. Всеки отрупан стол, всяка част от стафордширски порцелан, всяка от завесите с флорални мотиви в синьо и кремаво ѝ подхождаха идеално. Беше наела апартамента, без да го види: огромна проява на доверие от нейна страна. Принципно бе човек, който подготвяше дрехите за другия ден от вечерта и попълваше всеки документ в три екземпляра, за всеки случай. Може би това бе добро знамение. Знак за промяна. *Промяна към по-добър живот*, помисли си тя с трепетно вълнение.

– Благодаря ви, мисис Лойд. Апартамент... жилището ни харесва.

– Добре! Много добре – усмихна се доволно мисис Лойд. – Тогава всичко е наред освен подписа ви.

Припряно ѝ подаде папката с документите.

* „Тайната градина“, Франсис Бърнет, изд. „Хермес“, 2012 г. – Б. пр.